

Sygn. akt IV KK 552/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Sokołowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **B.Ż.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 14 lutego 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w S.

z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt II K 123/16,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 572 k.p.k.
postępowanie w sprawie umarza,**

2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem łącznym z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt II K 123/16, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1a i 1b k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy

Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015, poz. 396) połączył B. Ż. kary pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w S. z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt VII K 636/13, którym za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k., skazano go na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby; w okresie tym oddano go pod dozór kuratora i zobowiązano do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i do poprawnego traktowania pokrzywdzonej; wykonania tej kary pozbawienia wolności **nie zarządzono**;

2. Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt II K 485/15, którym za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k., wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby; w okresie tym zobowiązano go do bieżącego łożenia na utrzymanie małoletnich pokrzywdzonych oraz zarejestrowania się w Powiatowym Urzędzie Pracy w S. jako osoba poszukująca pracy; postanowieniem z dnia 8 maja 2017 r. **zarządzono** wykonanie kary pozbawienia wolności;

i wymierzył skazanemu B. Ż. karę łączną roku pozbawienia wolności. Stwierdził, że w pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 12 lipca 2017 r. wobec nie zaskarżenia go przez strony postępowania.

Od powyższego wyroku łącznego kasację na korzyść skazanego B.Ż. wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 85 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., polegające na orzeczeniu wobec skazanego B.Ż. kary łącznej roku pozbawienia wolności, obejmującej karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w S., sygn. akt VII K 636/13, pomimo że w chwili orzekania wyrokiem łącznym upłynął okres próby, na jaki zawieszono wykonanie tej kary i dalsze 6 miesięcy, a tym samym, jako że kara ta nie podlegała wykonaniu, brak było warunków do jej połączenia i wydania wyroku łącznego.

W konkluzji kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania na podstawie art. 572 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, a wobec zaskarżenia wyroku na korzyść skazanego zaistniały warunki do rozpoznania jej w trybie art. 535 § 5 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

Zaskarżony wyrok nie może się ostać, ponieważ zapadł z rażącym naruszeniem art. 85 § 2 k.k., co miało istotny wpływ na jego treść.

Zgodnie z art. 85 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., “podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i **podlegające wykonaniu**, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1”.

W piśmiennictwie oraz orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zwrot "kary podlegające wykonaniu" dotyczy takich kar, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. Gdy chodzi o karę pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszony, przesłanką wykluczającą jej wykonanie jest niewątpliwie upływ okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy od zakończenia tego okresu, o czym mówi art. 75 § 4 k.k. W takim wypadku nie można przyjąć, że jest to kara podlegająca wykonaniu, zatem i podlegająca łączeniu [zob. P. Kardas (w:) W. Wróbel (red.), Nowelizacja prawa karnego w 2015 r. Komentarz, Kraków 2015, s. 494-496; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 2017 r., III KK 72/17, LEX nr 2271448; z dnia 14 marca 2017 r., IV KK 363/16, LEX nr 2261744].

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pierwsza ze wskazanych kar wchodzących w skład kary łącznej, mianowicie kara roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu z dnia 4 grudnia 2013 r., który uprawomocnił się w dniu 12 grudnia 2013 r., **nie podlegała wykonaniu**, a zatem i **nie podlegała łączeniu**. Okres próby, na jaki zawieszono wykonanie tej kary, zakończył bowiem swój bieg w dniu

12 grudnia 2016 r., a jednocześnie ani przed tą datą – jak wskazano wyżej – ani w ciągu kolejnych 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, nie zarządzono wykonania tej kary. W związku z powyższym w dniu 12 czerwca 2017 r., stosownie do treści art. 76 § 1 k.k., nastąpiło zatarcie przedmiotowego skazania z mocy prawa, a to wobec braku podstaw do zastosowania regulacji z art. 76 § 2 k.k.

Rację ma więc skarżący, że w rozpoznawanej sprawie nie zaistniały warunki do orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 § 2 k.k., co w konsekwencji stało na przeszkodzie wydaniu wyroku łącznego. Węzłem kary łącznej w wyroku łącznym nie może bowiem być objęta kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jeśli w okresie próby i w ciągu dalszych 6 miesięcy nie nastąpiło prawomocne zarządzenie jej wykonania. Kara ta nie podlega już wykonaniu i nigdy do wykonania nie może zostać wprowadzona.

Sąd Rejonowy w S. przyjmując istnienie realnego zbiegu, przy braku spełnienia ustawowych przesłanek wynikających z przepisu art. 85 § 2 k.k., uczynił to zatem z rażącą obrazą tego przepisu. Skoro podstawą prawną swojego rozstrzygnięcia Sąd ten uczynił art. 85 § 2 k.k. oraz art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1a i 1b k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 396) uznać należy, że do błędnego rozstrzygnięcia doszło wskutek nieprawidłowej interpretacji przywołanych przepisów.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone orzeczenie i na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego umorzył.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z treścią art. 632 pkt 2 k.p.k.